

Z Velké.

Zdlouhavě a prosebně.

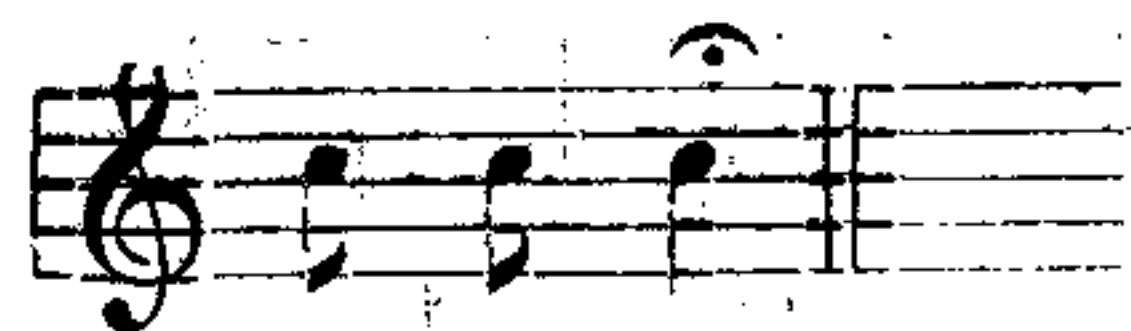
Žena. Ja už sem sa vy-da-ła, kor-he-ľa sem dosta-ła, dycky v hospo-
Pod' mu ží-čku pod' domu, já ťa pěk-ně po-ve-du, já ťa pěk-ně

Rychle a vesele.

dě se-dí, do-ma práce ne-hře-dí. *Muž.* Měj si o-běd, neměj si,
po-ve-du, už bu-de čas k o-bě-du.



tu máš skléňku zavdaj si, go-ra-len-ka do-brá je, ta ža-ťú-dek



za-hré-je.

Žena. Ja už sem sa vydala,
korheľa sem dostala,
dycky v hospodě sedí,
doma práce nehledí.

Pod', mužičku, pod' domu,
já ťa pěkně povedu
já ťa pěkně povedu,
už bude čas k obědu.

Muž. Měj si oběd, neměj si,
tu máš skléňku zavdaj si,
goraľenka dobrá je,
ta žalúdek zahréje.

Žena. Nám goraľka nesvěčí,
máme doma moc dětí,
rozmyslet si mosíme,
co my pres deň strávíme.

Muž. Já v hospodě posedím,
doma chleba prisporím.

Žena. A jak ty ho prisporíš,
dyž ty domu naň chodíš,
ešče dost' na tom není,
ešče sa se mnú vadíš.

Muž. A bár sa s tebú vadím
ešče sem ťa nepobil.

Žena. A jak's ty ňa nepobil,
dyžs ňa do ucha treščil,
a tak treščil do ucha,
až bych brzo ohluchla.

Muž. Treščil sem ťa do ucha,
abys lepší poslechla.

Žena. Néjsú to žádné špáse,
dyž sa světem roznese,
ze sa po cestách válaš
a ľudom s tým prekážáš.

Muž. Já ľudom neprekážám,
rači sa nekde skovám,
za haľuzí za ploty,
de ňa žádný nevidí.

Žena. A šak bych rači byla,
dybych ťa neviděla,
snad bych rekla: Zlý duchu,
naprav ně muža trochu.